

મળશે ભગવાન ત્યારે 'આમ કેશ ને તેમ કેશ',
રાતદા'ડો ધોળેલું મહી કેં કેં !

મળી ગયાં તેંયે મારી જીભડી સિવાઈ ગે,
એકુલ ફરિયાદ પછી રહી ગઈ નેં.

મૂંગે મૂંગા વહી ચાલ્યાં સમયો ને ગુંઠાણાં,
અંતઃકરણ આપણું તો ઠરી ગીયું તેં.

શુદ્ધ પ્રેમની તો મૂળ ખૂબિયું જ એવી છે કે,
શબદ વિના મૂળ વસ્તુ સમજાઈ ગેં.

આખથી દેખાય છે જે સઘળી જ ભ્રાંતિ છે,
નશ્વર ચીજોમાં સાચી શાંતિ છે જ નેં.

દુનિયામાં જે કંઈ કરવામાં આવે છે,
સઘળું છે પુરગલ સંયોગે પૂરઈ.

આત્માની જેલ છે, પરવસ્તુ પુદ્ગલ,
સાંકળ કષાયની 'ગૂંચ' પાડે મહીં.

જૈણું-મૈણું ભોગવે પ્રતિષ્ઠિત આતમા,
શુદ્ધ આતમાને કશું લાગેવળગે નેં.

ચતુર્વિધ ગતિયુંમાં મનુષ્યો જ નિરાશ્રિત,
શ્વાસની સીમા છે, છતાં મરણ, મોટો ભય.

તેથી કહ્યું : "જ્ઞાની" પાસે, ઝટ દોડી જૈ ને,
ટાળી દેવું મરણું, 'અમર' થૈ જૈ.

જેલમાંયે મહેલ જુએ આતમ-જ્ઞાનીઓ,
'દાદા'નાં માંતમા નિજસ્વરૂપમય.

‘દાદા’ જ્યાં સાથે ત્યાં ફોજદાર કનડે ને,
પ્રવૃત્તિમાં જ્ઞાત-દષ્ટે નિવૃત્તિ જ મહી.

સંયોગો છે વિયોગી લક્ષ બેહું નિશ્ચયે જ,
સર્વ દશ્યે જ્ઞાત-દષ્ટિ અસંગી-અભય.

સંયોગી-ધેરાવ જોવા-જાણવાથી વિખરાય,
કાચી-જેલે ગનેગારને પજવે ના સીપે.

રીઠાં ગુનેગારને ફાળે કાળ-કોટડિયું,
સમજુ શોધો મુક્તિ-સુખા ‘દાદા’ કને જૈ.

ઝેણું ના હમજું તેથી જરું જ કાંતિયું કે,
‘દેહરૂપી અંગરખું મારું છે જ ને’ !

